

Feniks

Feniks

Peter Huizing

Schrijver: Peter Huizing
Coverontwerp en illustratie: Peter Huizing
ISBN: 9789403675688
© peter huizing

Inhoudsopgave

1	Ontwaken	5
2	Enkele weken eerder	6
3	Nachtmerrie	18
4	De Kerk.....	28
5	1.00 eerste Feniks.....	39
6	Te laat.....	51
7	Weg.....	58
8	Hallo Rozemarijn.....	68
9	Ziek.....	82
10	Schrik.....	97
11	Ontmoeting	112
12	Voor Niets	128
13	Vitamines	136
14	Voor het eerst.....	148
15	Mislukt.....	165
16	Afscheid	178
17	Stoppen	187
18	Een andere locatie.....	207
19	Epiloog	221

1 Ontwaken

Een ooglid bewoog. Een been strekte. Langzaam kwam ze tot bewustzijn. Ze opende haar ogen en zag niets. Haar ogen vonden slechts duisternis. Ze lag. Haar armen waren gekruist over haar borst. Ze legde ze naast haar benen en wilde overeind komen. Hard stootte ze haar hoofd. Haar handen schoten naar de pijnlijke plek. De ellebogen raakten aan beide zijkanten iets zachts. Voorzichtig voelde ze naast zich en toen boven zich. Het leek wel een stoffen bekleding over een harde ondergrond. Ze bewoog haar benen en raakte al snel harde zijkanten. Paniek kwam op. Haar ademhaling versnelde. Ze besepte dat ze in een kist lag. Meteen kwam de gedachte dat ze levend begraven was. Maar de kist bewoog. Niet constant. Af en toe voelde ze de onderkant een stukje omhooggaan. Soms werd ze wat naar links getrokken, soms wat naar rechts. Ze begon met haar vuisten tegen de zijkanten te slaan. "Help. Help. Ik zit opgesloten." Ze schreeuwde en bonkte tot haar vuisten te veel pijn deden om door te kunnen gaan. Er kwam geen reactie. Huilend omarmde ze zichzelf.

2 Enkele weken eerder

Ooit waren de groene en gele panelen fris en modern geweest, schoon en onbeschadigd, zonder slijtage plekken. Nu waren ze alleen nog maar schoon.

Het was nog rustig in de kantine; de stilte voor de storm. Een kantinedame nam plaats achter een van de twee kassa's. Een andere zette een pan met soep neer. Daarna vulde ze de bak met broodjes bij. Het was vijf voor twaalf. De eerste bezoekers druppelden de kantine binnen.

Ook de tweede kassa werd nu bezet. De kantinedames wisten dat de grootste stroom bezoekers om iets over twaalf zou arriveren. Inderdaad duurde het niet lang totdat de kantine gevuld werd met een geroezemoes van stemmen. De rijen bij de kassa's groeiden aan tot ver achterin. De dames achter de kassa's werkten hard. Ze deden hun uiterste best om de wachttijden zo kort mogelijk te houden.

De kop paste niet goed op het schoteltje. Bij iedere beweging die ze maakte, trilde de kop en maakte daarbij een irritant geluid. Rijn was voorzichtig. Ze laveerde met haar dienblad langs diverse volle tafels naar een tafel waar slechts één persoon zat.

"Mag ik hier zitten?" Het meisje aan de andere kant van de tafel knikte. Rijn zette eerst haar dienblad neer. Ze was blij dat de kop niet was gaan schuiven. Ze had al visioenen gehad van een lading hete tomatensoep die over haar kleren gutste. Ze zette de soep snel op de tafel en maakte haar zakje met boterhammen open. Ze koos een boterham met kaas en keek naar het meisje tegenover haar. "Hallo, ik ben Rijn." "Amaranth", zei het meisje. Ze friemelde aan een halfvol glas met water dat voor haar stond. Rijn keek geïnteresseerd naar haar overbuurvrouw. Amaranth had vettig blond haar. Ze had grote ogen en een mager gezicht. Ze droeg een lichtbruine trui. De trui leek een paar maten te groot.

Rijn nam een hap. Het leek wel of Amaranth haar uiterste best deed om niet naar het eten van Rijn te kijken. Maar regelmatig schoten haar ogen van het waterglas naar de boterhammen of naar de soep. Rijn pakte het zakje en bood het Amaranth aan. "Wil je misschien een boterham?" Amaranth keek eerst schichtig om zich heen en antwoordde toen haast onhoorbaar: "Graag. Welke mag ik?" Rijn aarzelde even en legde toen het pakje voor Amaranth neer. "Neem ze allemaal maar. Ik heb ook nog soep." Amaranth pakte snel een

boterham en nam een hap. In rap tempo was de boterham verdwenen. "Dankjewel." Weer keek ze eerst schichtig om zich heen en toen weer naar Rijn. "Is het goed als ik de andere boterhammen voor later bewaar?" Rijn knikte. "Natuurlijk. Ze zijn van jou." Ze keek hoe Amaranth het boterhamzakje in haar kleren liet verdwijnen. "Werk je hier al lang?" Amaranth schudde haar hoofd. "We zijn vandaag begonnen. Waarschijnlijk voor drie weken. Maar het kan ook meer of minder worden." Rijn keek haar vragend aan. "We?" Amaranth knikte. "Wij, de groep waarmee ik hier ben." Weer keek ze schichtig om zich heen. "Maar ik moet nu gaan. Dankjewel." Haastig stond ze op, pakte haar glas en liep weg.

Een jonge vrouw aan een van de tafels boog zich snel over haar eten. Toen Amaranth voorbij was hief ze haar hoofd op en keek Amaranth na.

Haastig stond Rob op. Zo laat al? Het arme beest. Chandra tilde haar kop op en begon te kwispelen toen Rob bewoog. Haar echte baasje was Rijn. Maar nu zij niet vaak meer thuis was, was Rob een goede tweede. Rob deed een jas aan en pakte de riem. "Kom Chandra. De laatste keer vandaag met mij. Vanavond komt Rijn je weer uitlaten." Bezorgd keek hij hoe Chandra moeizaam opstond. "Ja, meisje. We zijn allebei bejaard. Het beste is om maar in beweging te blijven."

Even later liepen ze met zijn tweeën heel rustig over straat. Een man van over de zestig met een stramme zwarte hond. Rob was blij dat Rijn even thuiskwam. Ze woont nu al bijna een half jaar op zichzelf, dacht Rob. Ik kan er maar niet aan wennen. Hij keek naar Chandra. De laatste maanden was ze opeens snel achteruit gegaan. Hij moest haar maar goed in de gaten houden. Mocht het mis gaan dan moest Rijn wel op tijd gewaarschuwd worden. Een rilling liep over zijn rug. Nog maar even niet aan denken. Misschien gaat het morgen wel weer beter. Rob keek naar de hond. "Kom Chandra. We gaan weer terug."

"Kom. We gaan weer terug." Rijn keek op. Een vrouw was gaan staan en keek rond. Overal in de kantine stonden nu mensen op. Het viel Rijn op dat ze allemaal kleren droegen in bruintinten. De kleuren varieerden van donkerbruin tot beige. Rijn zag Amaranth al bij de deuropening staan wachten. Ze zwaaide naar haar. Amaranth zag haar niet. Amaranth draaide zich om en liep de kantine uit. Rijn keek op haar horloge. Ook voor haar was het tijd om weer aan het werk te gaan. Ze wilde niet te lang pauzeren. Dan kon ze ook op tijd stoppen. Ze verheugde zich op het weekend. Vandaag ging ze weer naar Rob en naar Chandra.

Malijn voelde een hand in haar zak en keek op. Amaranth keek haar aan en siste zachtjes dat ze niets moest zeggen. Malijn keek zo onopvallend mogelijk om zich heen. Toen ze er zeker van was dat niemand haar in de gaten hield, voelde ze in haar zak. Haar hart maakte een sprongetje. Het voelde als brood. Ze haalde haar hand weer tevoorschijn. Haar vingers waren vettig. Voorzichtig likte ze. Het smaakte naar boter. Haar maag begon ogenblikkelijk te werken. Het water liep haar in de mond. Amaranth keek haar doordringend aan. Ze begreep de boodschap: 'Vorzichtig zijn'. Ze knikte naar Amaranth dat ze het begrepen had. Ze liepen met de groep naar het magazijn. Daar aangekomen verspreidde de groep zich. Malijn en Amaranth liepen samen naar een rij stellingen. Amaranth pakte een schrijfblok en Malijn begon te tellen. Amaranth voelde dat iemand naar haar keek. Ze onderdrukte de drang om snel om te kijken. Nonchalant draaide ze haar hoofd, zogenaamd om iets in de stellingen te zoeken. Verderop draaide een meisje zich vrijwel tegelijkertijd om en liep weg. Het was een 'Ander'. Niet iemand die bij hen hoorde. Niet iemand die Amaranth kende. Ze zag het meisje tussen de stellingen verdwijnen. "Vijfentwintig dozen", hoorde Amaranth Malijn roepen. Ze richtte zich weer op haar werk.

Ze had haar gezien. Tuuli dacht even na. Het gaf niks. Tuuli wilde Amaranth toch binnenkort benaderen. Ze keek nog een keer om, om te zien of ze gevolgd werd. Blijkbaar niet. Wel zag ze twee andere vrouwen naar haar kijken. De vrouwen begonnen met elkaar te praten en een van hen wees naar haar. Tuuli hoefde niet lang na te denken. Het was tijd om de hal te verlaten voordat iemand wist dat ze hier helemaal niet hoorde. Natuurlijk zou ze haar perskaart kunnen gebruiken. Dan kon ze zich er wel weer uit praten. Maar liever niet. Ze was bang dat het dan nog moeilijker zou worden om contact met Amaranth te maken.

De zeppomp deed het weer eens niet. Rijn zuchtte. Het ding was meer kapot dan dat het werkte. Dan moest ze haar handen maar zonder zeep wassen. Nog één keer probeerde ze het. Ze hield haar hand eronder en de pomp besloot blijkbaar de voorgaande pogingen te compenseren. Een forse hoeveelheid zeep stroomde uit het apparaat, over haar hand en op de vloer. Ze hoorde de deur van de toiletruimte opengaan. "Pas op. Het is misschien glad", riep Rijn. "Dankjewel. Ik zal opletten", klonk het naast haar.

Rijn zeepte haar handen in en keek opzij. Naast haar stond een vrouw met een enigszins vierkant gezicht en lang blond haar. Er waren pretlichtjes in haar ogen en een glimlach om haar mond. "Ik hoef alleen mijn handen te wassen, maar ik wacht wel even. Ik zie dat je flink wat zeep hoort te gebruiken."

Rijn lachte. "Ja, en je moet het ook over de vloer smeren. Maar serieus, ik weet niet of er nog wel zeep voor je over is. Sorry."

De blonde vrouw haalde haar schouders op. "Dan was ik mijn handen wel alleen met water." Ze hield haar gezicht schuin. "Zag ik jou niet met Amaranth in de kantine?"

Rijn was verrast. "Inderdaad. Ben jij van de groep van Amaranth?"

De vrouw schudde ontkennend haar hoofd. "Ik ben Tuuli, Tuuli Mäkinen."

Rijn droogde haar handen en deed een stap opzij. "Ik heet Rijn Craayenborgh. Tuuli? Wat een aparte naam."

De vrouw begon haar handen te wassen. "Het is Fins. Mijn voorouders kwamen uit Finland. Tuuli betekent 'wind'. En Mäkinen betekent 'van de heuvel'. Dus eigenlijk heet ik Wind van de Heuvel."

"Grappig." Rijn pakte de deurklink. "Ik heb net een politiserie gezien. Een van de hoofdpersonen heette van den Heuvel." Rijn beseftte opeens dat dit voor Tuuli zinloze informatie was. "Op welke afdeling werk je?"

Tuuli ontweek het antwoord op deze vraag. "Ik ben hier net. Werk jij in het magazijn?"

Rijn schudde haar hoofd. "Ik werk op de administratie." Ze deed de deur open. "Nou, tot kijk."

"Tot ziens", antwoordde Tuuli.

Alles staat klaar, dacht Rob. De gehaktschotel staat in de oven, de frisdrank en de witte wijn in de koelkast. Tijd om te ontspannen. Hij keek op zijn horloge. Nog wel even te gaan. Zodra hij op de bank ging zitten, kwam Chandra aan zijn voeten liggen. Rob's gedachten gingen terug naar het moment dat hij Chandra voor het eerst gezien had. Rijn had haar meegebracht. Rob herinnerde zich ook het moment dat Chandra Rijn's leven had gered. Hij boog voorover naar Chandra. Stevig maar toch teder aaide hij haar.

"Goed weekend." Rijn liep door de kantoortuin. Een aantal collega's reageerden. De meesten waren al voor Rijn naar huis gegaan. Rijn had haast. Haar oorspronkelijke plan om vroeg weg te gaan was mislukt, zoals wel vaker. Ze haastte zich door de gangen naar buiten. Daar aangekomen zag ze een groep mensen op het grasveld voor het pand.

Het was de groep van Amaranth. De groep viel op omdat ze allemaal soortgelijke kleren aan hadden. Ze droegen ruime truien boven vormeloze broeken; allemaal in bruintinten. Rijn zag Amaranth in de groep staan. Ze probeerde oogcontact met haar te maken. Amaranth leek bewust haar gezicht af te wenden. Rijn aarzelde even en besloot om de hele groep een goed weekend te wensen. Niemand reageerde en Rijn voelde zich nogal onnozel. "Dan niet", mompelde ze. Terwijl Rijn het terrein verliet, bewoog de groep zich weer naar binnen. Blijkbaar is hun shift nog niet over, dacht Rijn. Vervolgens richtte ze haar aandacht op haar bezoek aan Rob. Ze keek nog eens op haar horloge. Ze moest zich gaan haasten als ze nog enigszins op tijd aan wilde komen. Ze pakte haar fiets en racete naar huis.

De tijd leek voorbij te kruipen. De vermoeidheid sloeg toe in volle hevigheid. Meerdere malen moest er opnieuw geteld worden, omdat de tellingen van Malijn en van Amaranth verschilden. De voortgang werd steeds slechter. Steeds vaker kwam Bearnice kijken hoe ver ze waren. Steeds bozer werden haar aansporingen om harder te werken. Malijn kon niet meer, zag Amaranth. Zelf was ze ook volledig uitgeput. Eindelijk werd het sein gegeven dat ze konden stoppen. Stil verzamelde de groep zich. Buiten stond een oude gele bus klaar. Nog steeds in stilte stapte de een na de ander in. De vermoeidheid zichtbaar op ieders gezicht.

Rijn ging zitten. In principe was het te fietsen naar Rob, maar vandaag had ze besloten om de bus te nemen. Er was een goede verbinding tussen de twee dorpen, alleen niet zo frequent. Ze hoopte dat Rob haar vanavond terug wilde brengen. Als ze met het OV terug moest, dan kon ze niet zo lang blijven. Ze koos een plek waar ze bij het raam kon zitten en keek naar buiten. De jongen die na haar ingestapt was, ging tegenover haar zitten. Vreemd, dacht Rijn, waarom moet hij daar zitten? Er is genoeg ruimte in de bus om alleen te kunnen zitten. Ze keek naar zijn gezicht en ontdekte dat hij strak naar haar keek. In een reflex richtte ze haar blik omlaag. Hij had een lichtblauwe spijkerbroek aan en witte gympen. Daarbovenop droeg hij een donkerblauwe trui. Zijn linker elleboog leunde op de richel van het raam en ondersteunde zijn hoofd. Rijn zag een tatoeage vlak boven zijn pols. Het was een lijn in de vorm van een spiraal binnen een cirkel. Heel even overwoog ze om naar de betekenis te vragen. Maar aangezien ze geen zin had in een gesprek, besloot ze om stil naar buiten te staren. Na twee haltes stond ze op. De derde halte moest ze er al uit. Ook de jongen stond op en ging achter haar staan. Rijn voelde

zich meteen ongemakkelijk. Toen de deuren opengingen, liep ze snel naar buiten en zette er flink de pas in. Nadat ze een aantal voordeuren gepasseerd was, keek ze om. De jongen stond nog bij de bushalte. Ze zag wel hoe hij haar richting op keek. Maar Rijn was opgelucht dat hij niet achter haar aan kwam. Wat rustiger liep ze verder naar het huis van Rob.

Chandra was blij. Voordat Rijn binnen was, wist Chandra al dat haar baasje eraan kwam. Moeizaam was ze opgestaan. Toen Rijn eenmaal binnenkwam, begon Chandra wild te kwispelen. Ze sprong tegen haar baasje op in een poging haar in het gezicht te likken. Heel even vergat ze de pijn en de stijfheid.

Rijn was blij om haar hond weer te zien. Ze schrok wel toen ze zag hoe oud Chandra was geworden. "Dag lieverd", begroette Rijn haar hond. "Ik zou je zo graag meenemen. Maar Rob heeft meer tijd voor je. Hier heb je ook meer rust." Ze keek naar Rob. "Rob. Gaat het wel goed met haar?" Ze noemde hem nog steeds Rob, ondanks dat ze nu al een tijdje wist dat hij haar opa was.

Rob knikte. "Af en toe wat slechter en soms wat beter." Hij wilde op dit moment niet zijn angst delen. Zijn angst dat het misschien wel snel voorbij zou zijn. "Ga lekker zitten. Dan schenk ik wat voor je in. Wat wil je?"

"Iets fris is goed", reageerde Rijn.

Rob vertrok richting keuken en kwam niet lang daarna weer terug met twee glazen cola. Rijn pakte een glas aan. "Hoe is het met je?"

"Oh, prima. Zoals altijd. Niks bijzonders." Hij ging zitten. "Maar hoe is het met jou?" Hij keek haar strak aan. "Geen nare dingen meer?"

Rijn keek naar beneden. "Af en toe heb ik nog wel eens een nachtmerrie. Dan droom ik weer dat ik op Diana, mijn moeder, schiet. Dan zie ik haar weer liggen. Besef ik dat zij een seriemoordenaar is. Dat ze mij ook wilde doden."

Even was ze stil. "Soms vind ik het nog wel moeilijk om mensen te vertrouwen."

Ze keek naar Rob. Ze glimlachte. "Maar meestal gaat het best goed. Eigenlijk wel prima."

Rob veranderde snel van onderwerp. "Toch jammer dat je niet ingeloot was."

"Ach." Rijn haalde haar schouders op. "Ik ben blij dat ik werk gevonden heb. En misschien is een rechtenstudie toch niks voor mij. Ik ga me wel weer oriënteren. Hopelijk vind ik een studie die beter bij mij past."

"En je werk? Vind je het nog leuk? Is het een beetje uitdagend?"

“Mijn collega’s zijn vriendelijk maar ik heb niet echt een klik met ze. Mijn werk is een beetje saai. Maar ik kan in ieder geval mijn huur betalen.”

Rob was trots op Rijn. Rijn was geadopteerd in een rijk gezin. Haar adoptieouders hadden beiden een eigen leven gekozen, zonder haar. Het zou voor Rijn heel makkelijk geweest zijn om bij hen aan te kloppen voor een toelage. Maar Rijn had besloten dat ze niet van hen afhankelijk wilde zijn. Rob glimlachte. “Dus bij jou ook eigenlijk niets bijzonders?”

Rijn dacht even na. “Zeg Rob. Ken jij een groep hier in de buurt die voornamelijk bruine kleren draagt?”

Rob keek haar vragend aan.

Rijn vervolgde: “Ik heb in de kantine een meisje ontmoet dat bruine kleren aanhad. Later zag ik haar buiten met een hele groep mensen. Allemaal droegen ze hetzelfde type kleren en allemaal bruin. Alleen sommigen droegen wat donkerder bruin dan anderen. Een beetje het idee van die Hare Krishna, maar dan anders.”

“Nee”, antwoordde Rob stellig. “Daar heb ik nog nooit van gehoord. Maar we kunnen het opzoeken. Ik pak mijn laptop wel even.”

Even later zaten Rob en Rijn achter de laptop. Ze konden echter niets vinden over een dergelijke groep. Na een flinke tijd zoeken gaven ze het op.

Rijn rekte zich uit. “Rob, wil je mij straks thuisbrengen? Ik ben met de bus gekomen.”

Rob sloot de laptop. “Nou, dat was weinig succesvol. En natuurlijk breng ik je naar huis. Als we meteen na het eten gaan, dan kunnen we misschien wat drinken in je nieuwe stamkroeg?”

“Leuk!”, antwoordde Rijn. “Ik heb geen nieuwe stamkroeg, maar er is vast wel iets te vinden. Gaan we snel eten? Ik heb best honger.”

Amaranth had honger. Ze waren terug en allemaal hadden ze honger. Iedereen deed zijn best om er niet aan te denken. In ieder geval tot het avondeten om acht uur. Allemaal wisten ze dat ze daarna nog steeds honger zouden hebben; minder honger, maar nog steeds honger. Ze las voor de zoveelste keer een van de teksten op de muur: ‘Vraatzucht is een hoofdzonde’. Daaronder stond te lezen ‘Ijdelheid is een hoofdzonde’. Daarnaast stond ‘Wellust is een hoofdzonde’. Amaranth kende ook de andere vier: ‘Hebzucht, jaloezie, woede en luiheid’. Ze wist dat er van haar verwacht werd dat ze de neiging tot deze zonden zou onderdrukken. Haar maag had duidelijk een andere mening.

Bearnice had een vermoeden. Amaranth had ander voedsel gegeten. Ze wist het bijna zeker. Ze wist ook dat ze het eigenlijk door moest geven. Jaren geleden had ze dat zeker gedaan. Nu twijfelde ze. Ze had een zwak voor Amaranth. Vroeger was ze strikter. Toen had ze ook nog de verwachting dat ze ooit wit zou dragen. Ze besepte nu wel dat dat niet ging gebeuren. Ze mocht blij zijn dat ze beige droeg; een kamer voor zichzelf had.

Ze stond op. Het was tijd om even langs de meisjes te gaan.

Malijn keek op. Toen ze zag dat Bearnice binnenkwam draaide ze zich naar Amaranth, met haar rug naar de deur. De deken werd meegetrokken en legde haar rug bloot. Malijn was te moe om de deken recht te trekken. Ze zag nog hoe Amaranth in de richting van de deur keek. Daarna sloot ze haar ogen. Malijn vertrouwde erop dat Amaranth haar voor het eten zou wekken, mocht ze in slaap vallen.

Dat Malijn vrijwel meteen in slaap viel verbaasde Ypsiate niet eens meer. Beiden waren ze hier geboren. Maar in tegenstelling tot Ypsiate was Malijn zwak. Ypsiate was er zeker van dat zijzelf snel het wit zou dragen. Van Malijn was ze helemaal niet zeker of het haar ooit zou lukken. Ze vroeg zich af of Malijn er sowieso nog geweest zou zijn zonder Amaranth. Stom genoeg had Amaranth Malijn gekozen om te steunen. En dat terwijl er toch veel betere kandidaten waren, die ze had kunnen begeleiden. Ypsiate schudde haar hoofd. Ze kon er weinig aan doen.

Wat kon ze doen? Tuuli staaarde naar haar teennagels. Haar blote voeten lagen op de salontafel naast een vrijwel lege bak met chips. De nagellak had zijn beste tijd wel gehad.

Tuuli wilde dolgraag met iemand van 'Het Volk' praten. Amaranth leek haar de beste kandidaat. Het leek erop dat Amaranth bereid was om zich iets minder strak aan de regels te houden. Tuuli had al snel gemerkt dat het geen makkelijke klus zou zijn. Tot nu toe waren haar pogingen om met de groep in contact te komen op niets uitgelopen. Maar misschien zou ze Amaranth via Rijn kunnen benaderen. Die twee hadden blijkbaar contact en Rijn was geen onderdeel van die groep. Op hun vorige locatie had Tuuli de groep ontdekt. Dat ze allemaal bruine kleren droegen had haar interesse gewekt. Ze had geprobeerd om meer van de groep te weten te komen. Maar ze had niets over de groep kunnen vinden en het was haar niet gelukt om iemand van hen te spreken.

Toen was de hele groep nog nieuw voor haar. Inmiddels kende ze wel enigszins de samenstelling.

Tuuli keek naar de bak chips. Ze bedacht dat ze beter iets gezonds kon maken. Helaas had ze zoveel chips op dat ze weinig zin had om nog te eten.

‘Goed Volk’ bestond uit twee delen. Vanuit de ingang kon je links naar de kroeg en rechts naar het restaurant. Door de kleine raampjes kon je beide zien. Rob stond de menukaart te lezen die buiten aan de gevel was opgehangen.

“Kom, we gaan toch alleen wat drinken?” Rijn pakte Rob bij zijn arm. Rob bood wat weerstand. “Even lezen. Misschien dat we hier een andere keer kunnen eten. Maar dan moet ik eerst weten wat ze hebben.” Hij keek naar Rijn. “Het ziet er goed uit.”

Rijn trok hem aan zijn arm naar binnen. Ze gingen naar links de kroeg in.

Het was een vrij donkere ruimte met kleine ramen. Er stonden een aantal houten tafeltjes met een kleedje schuin over het tafelblad gedrapeerd. De spijltjes-stoelen eromheen waren van hetzelfde donkere hout. Er waren er niet veel bezet. De bar was aan de achterwand en overspande bijna de hele breedte. Achter de bar stond een man met een theedoek de glazen op te poetsen.

Justus keek op, terwijl hij verderging met poleren. Hij zag een meisje en een oudere man binnenkomen. “Goedenavond.” De twee antwoordden tegelijk “Goedenavond” en liepen naar de bar. Justus controleerde het wijnglas in zijn handen en zette het neer; de doek ernaast. “Kan ik iets voor u inschenken?”

De twee voor hem keken even naar elkaar en toen weer naar hem. “Voor mij een biertje”, zei het meisje.

De man knikte. “Doe mij ook maar een biertje.” Hij keek om zich heen en wees naar een tafeltje bij het raam. “Zullen we daar gaan zitten?” Het meisje liep er meteen naar toe. “Prima.”

Justus begon te tappen. “Ik breng het zo bij u”, zei hij en glimlachte vriendelijk.

Rijn keek op haar horloge. “Best stil voor deze tijd op een vrijdagavond.”

Behalve hun tafel waren er maar twee andere tafels bezet. Aan de bar zat niemand.

Rob lachte en maakte een hoofdbeweging naar de barman. “Misschien zijn ze bang voor hem.”

Rijn moest toegeven dat de man er indrukwekkend uitzag. Hij was groter dan normaal en had brede getatoeëerde armen. Zijn hoofd was kaal. Hij had een rond gezicht en een forse wilde baard. Ze wilde net wat terugzeggen toen de barman naar hen toe kwam lopen. Bij hun tafel aangekomen pakte hij twee glazen bier en een bakje pinda's van een dienblad en zette ze voor hen neer. "Alstublieft. Op doorreis?" Rijn schudde haar hoofd. "Ik woon in het dorp, maar nog niet zo lang. Het ziet er gezellig uit hier. Is het altijd zo rustig?"

De man lachte. "Het is hier op de gekste tijden druk. Na al die jaren kan ik er nog steeds geen peil op trekken. Soms druk, dan weer stil. Maar we kunnen ervan leven." Hij wees met zijn duim. "Mijn vrouw Marian doet het restaurant. Ik mag de bar doen. Trouwens, mijn naam is Justus." Hij wees op zijn shirt.

Als je goed keek, kon je inderdaad de naam 'Justus' onderscheiden. Het vele wassen had ervoor gezorgd dat het nauwelijks meer leesbaar was. Hij wees naar de biertjes. "Nou, geniet ervan." Justus beëindigde het gesprek met de tekst: "Als u me nodig heeft? Ik sta achter de bar."

Terug achter de bar pakte Justus het volgende wijnglas op en de theedoek. Hij maakte zich zorgen. Financieel deden ze het best aardig, Marian en hij. Het probleem zat hem in hun relatie. Marian leek steeds minder voor hem te voelen en hij wist niet wat hij eraan kon doen. Net als de letters op het shirt dat hij van Marian had gekregen, leek hun relatie te vervagen.

Dan was er ook nog die Bert, die een oogje op haar had. 'De Friemel' noemde Justus hem. Regelmatig kwam hij in het restaurant en bleef dan tot sluitingstijd. Justus vermoedde dat hij regelmatig aan Marian zat te friemelen. Dat hielp zijn relatie met Marian ook niet.

Justus zuchtte. Als het zo rustig was, dan dacht hij veel te veel na. Hij keek naar zijn gasten of iemand hem wenkte; of iemand iets nodig had.

De twee bij het raam hadden nog vrij volle glazen. De drie vrienden aan de linkerkant waren druk bezig met hun mobieltjes. De jongen rechts in de hoek, had nog vrijwel niets gedronken. Hij leek erg geïnteresseerd in de mensen bij het raam. Hij zal wel naar het meisje kijken, dacht Justus. Even leek het erop of de jongen op wilde staan, maar hij bleef toch zitten.

Justus zette het laatste wijnglas neer. Alle glazen waren vlek vrij en glommen weer.

Alles glom weer. Amaranth pakte haar emmer op en liep naar buiten. Ypsiate was er al. Zoals gewoonlijk was zij de eerste die haar klus afhad.

Ypsiate zette haar emmer neer. "Amaranth, ik ben klaar. Kan ik nog wat doen?"

Amaranth schudde haar hoofd. "Nu hebben we even rust, Yps."

Amaranth wist dat ze er een hekel aan had om Yps genoemd te worden, maar ze kon het niet laten. Ypsiate was tegen haar altijd vriendelijk; op het kruiperige af. Maar Amaranth wist dat ze tegen anderen, zoals Malijn, niet zo aardig was. En dat vooral als ze dacht dat niemand het zag.

Ypsiate haalde een pakje uit haar zak. "Wil je een sigaret?"

Amaranth knikte gretig. "Ja, graag." Sigaretten waren hier schaars. Inmiddels was ook Malijn bij hen komen staan. Met tegenzin bood Ypsiate ook Malijn een sigaret aan. In stilte rookten ze. Ze zagen een voor een de andere meisjes hun emmers legen. Ze hoorden de jongens van het gebouw dat een stuk verderop lag. Blijkbaar waren de jongens ook naar buiten gekomen.

De jongen was toch opgestaan en was naar Justus gelopen. "Kan ik een cola afrekenen?"

Justus knikte en ging achter de kassa staan. "Pinnen of contant?"

De jongen toonde zijn pinpas. "Pinnen graag." Voordat hij zijn arm weer omlaag deed, zag Justus dat hij een bekende tatoeage op zijn onderarm had. Justus toetste het bedrag in. Zijn blik werd getrokken door het stel bij het raam.

Toen de jongen naar de bar was komen lopen, had het meisje aan het raam opgekeken. De man tegenover haar eiste al snel haar aandacht weer op. Maar af en toe wierp ze een snelle blik hun richting op. Het pinapparaat piepte dat de betaling gelukt was. Justus keek naar de jongen. "Het is gelukt. Hopelijk tot ziens?"

De jongen knikte. "Tot de volgende keer." Hij draaide zich om en vertrok.

Rob was naar huis gegaan. Hij had haar thuisgebracht en had nog een kop koffiegedronken. Hij was maar kort gebleven. "Chandra moet ook nog uit", had hij zich verontschuldigd. Rijn vond het prima. Het was heel fijn om Rob weer eens te zien, maar ze was nu wel erg moe.

Waarschijnlijk hadden de biertjes hier ook aan bijgedragen. Terwijl ze haar tanden poetste dacht ze aan de jongen in de bar. Ze wist het niet zeker, maar ze dacht dat het dezelfde jongen was die ze in de bus had

gezien. Rijn spoelde haar tandenborstel af en ging naar bed. Niet lang daarna was ze in diepe slaap.

De zaal was donker. Alleen waar een gordijn niet goed gesloten was, kwam er een streep licht naar binnen. Twee rijen bedden waren zichtbaar. In bijna ieder bed lag een meisje. De meesten waren nog wakker. Af en toe klonk er zacht gefluister. Over het algemeen was het stil.

Tigonee schoof naar de rand van haar bed. Ze reikte met haar arm naar Rosèl in het bed naast haar. Ze hadden de bedden iets dichters naar elkaar geschoven. Nu konden ze elkaar net aanraken. Ze voelde de hand van Rosèl in haar eigen hand. Zachtjes bewoog ze haar duim over de vingers van Rosèl. Het liefst was ze naast haar gaan liggen. Soms droomde Tigonee dat ze dat deed. Soms droomde ze dat haar lichaam tegen dat van Rosèl lag die diep in slaap was. Dan droomde ze dat ze met haar arm Rosèl zachtjes tegen zich aan drukte. En daarbij raakte ze licht haar borsten. In Tigonee's droom draaide Rosèl zich om in haar slaap en werd wakker. Ze opende vervolgens haar ogen en keek in de ogen van Tigonee. Rosèl's gezicht kwam langzaam dichterbij. En Tigonee zag de mond van Rosèl een stukje opengaan. Op dat moment werd ze altijd wakker. Overweldigd door schuldgevoelens lag Tigonee dan in het donker te staren.

3 Nachtmerrie

Ze liep naast haar grote zus. Haar kleine handje stevig in de grote hand van Rachel. "Kom. We moeten doorlopen." Ze keek omhoog naar Rachel. "Waarom? Wat gaan we doen?"

Rachel trok haar mee. "Ik moet even iemand spreken. Ik ben al laat, dus loop een beetje door." Ze verzette zich. "Ik wil niet doorlopen. Ik wil terug. Gaan we naar huis?"

Rachel werd ongeduldig. "Kom nou Judith. Het duurt maar even. Daarna gaan we weer naar huis." Rachel probeerde haar te lijmen. "Als we snel zijn, dan hebben we straks nog tijd voor een ijsje."

De poging was geen succes. Ze stond ogenblikkelijk stil. "Mag ik een ijsje? Rachel, mag ik een ijsje?"

Rachel had er genoeg van. Ze liet haar hand los. "We zijn er bijna. Maar blijf jij dan maar hier. Ik ben zo weer terug." Rachel haastte zich van haar weg. Terwijl ze wegliep keek ze om. "Ik ben zo weer terug", herhaalde Rachel.

Ze bleef eerst boos staan. Toen liep ze achter Rachel aan. "Rachel, wacht nou. Rachel. Rachel." Ze zag dat Rachel bij de weg was gekomen. Daar stond een grote zwarte auto. Rachel liep naar de auto toe. De deur aan de zijkant ging open en twee armen pakten Rachel vast. Ze zag nog net tussen de struiken door hoe Rachel in de auto werd getrokken. De deur sloeg dicht en de auto reed weg.

Ze huilde en schreeuwde: "Rachel. Rachel."

Er werd zacht aan haar geschud. "Amaranth. Wakker worden. Je hebt weer een nachtmerrie." Amaranth schudde haar hoofd en deed haar ogen open. Malijn stond naast haar bed en keek naar haar. Malijn fluisterde: "Gaat het weer?"

Amaranth knikte. "Ja. Het is goed. Ga maar snel weer slapen."

Malijn keek haar aandachtig aan. "Slaap lekker." Ze draaide zich om en ging terug naar bed.

Amaranth trok de deken over zich heen. "Welterusten Malijn."

"Het is een nachtmerrie." Hans Oppendorf zat met zijn hoofd tussen zijn handen. "Computer gecrasht en de backup is onleesbaar. Een hele week inventarisatie naar de gallemeizen. Een fors deel van de vorige

groep is weg en alles van de huidige groep. Het hoofdkantoor zal hier niet blij mee zijn.”

Rijn keek naar haar baas. Ze wist niet goed wat ze moest zeggen. “Is er geen andere backup, Hans?”

Hij keek haar kwaad aan. “Nee, natuurlijk niet. Dan was het niet zo’n probleem geweest. Denk je dat ik daar niet aan gedacht heb?”

Rijn hield wijselijk haar mond.

Hij vervolgde. “Een week extra kosten. En dan maar hopen dat die mensen een week langer kunnen blijven.” Hij stond op. “Ik moet contact opnemen met het management. Ga jij maar eens vragen of die groep een week langer kan blijven.”

Rijn wees verbaasd op zichzelf. “Ik?”

Dat veroorzaakte een tweede woede-uitbarsting. “Ja, jij. Hoeveel mensen zijn er in deze kamer? Jij dus. Zoek maar iemand van die bruine groep en vraag ernaar. Ik wil alleen maar weten of ze een week langer kunnen blijven.”

Ypsiate zag een meisje haar kant op komen lopen. Ze had haar wel eerder gezien. Ze vroeg zich af wat dat meisje van haar wilde.

“Hallo. Ik heb een vraag. Wie heeft bij jullie de leiding? Ik wil hem graag spreken.”

Ypsiate keek haar aan. “Dan moet je Bearnice hebben. Maar het is geen ‘hem’. Loop maar mee, dan breng ik je wel naar haar toe.”

Ze gaf haar schrijfblok en pen aan het meisje naast haar en liep een pad in tussen de stellingen.

Bearnice hoorde Rijn’s verhaal aan. Rustig reageerde ze. “We kunnen natuurlijk een week langer blijven, maar ik denk niet dat het nodig is.” Ze wees naar een van de meisjes die bezig was met het noteren van de voorraad. “We schrijven alles altijd eerst op met pen en papier en voeren het daarna pas in. Als het goed is hebben we alle schrijfblokken nog. Voor ons deel is het dan alleen nog maar een kwestie van invoeren. Dat hoeven we niet opnieuw te inventariseren.”

Ze stopte even en richtte zich tot Ypsiate. “Ypsiate, wil je Amaranth even halen?”

Vervolgens ging ze weer verder met Rijn. “Ik laat een aantal meisjes wat langer doorwerken. Die kunnen de oude lijsten opnieuw invoeren. Op die manier zal het systeem weer binnen een paar dagen bij zijn. Is de computer wel gerepareerd?”

Rijn antwoordde dat ze dat niet wist. "Als er vandaag niet doorgewerkt kan worden, dan geef ik dat meteen door."

Ypsiate was inmiddels teruggekomen met Amaranth. Ze stonden geduldig naast Bearnice te wachten.

"Amaranth", zei Bearnice, "er waren wat problemen met de computer, dus onze lijsten moeten opnieuw ingevoerd worden. Jij blijft de komende dagen wat langer, samen met Ypsiate, Malijn, Rosèl en Tigonee. De bus komt om elf uur 's avonds terug voor jullie." Ze wees op Rijn. "Deze jongedame zal jullie straks op komen halen." En tegen Rijn: "Vertel je baas maar dat het goedkomt. Ze kunnen om een uur of zes starten met invoeren, na een korte pauze."

Hans Oppendorf was euforisch. Zijn grote probleem was zo goed als opgelost. Die extra uren moesten natuurlijk uitbetaald worden, maar de einddatum hoefde niet verschoven. "Goed gedaan Rijn. Ik kan je wel zoenen."

Rijn dacht dat Hans haar niet echt zou zoenen, maar deed voor alle zekerheid toch maar een stapje naar achteren. Gelukkig maakte Hans geen beweging in haar richting. Met een grijns op zijn gezicht keek hij haar aan. "Echt fijn dat je dat geregeld hebt. Die extra uren moet je later maar eens compenseren."

Rijn was te verbluft om te reageren. Ze had er niet aan gedacht dat zij misschien ook langer zou moeten blijven. Op het moment dat ze wou protesteren, draaide Hans zich om en liep weg. Terwijl hij vertrok riep hij nog: "Rijn, ik regel het wel met de beveiliging. Maak je geen zorgen."

Rijn wachtte. De eerste die ze zag komen was een jong meisje met rode krullen. Ze had blauwe ogen in een rond gezicht vol met sproeten. Ze kwam met een brede glimlach naar haar toe. "Kom jij ons ophalen?"

Rijn knikte. "Ik ben Rijn."

"Rosèl", antwoordde het meisje. "En dat is Tigonee." Ze wees naar het bleke meisje dat aan kwam lopen. Een meisje met sluike zwarte haren en donkerbruine ogen. Tigonee ging stilletjes naast Rosèl staan. Rosèl keek haar aan. "Tigonee zegt nooit zoveel."

Amaranth kwam aanlopen met twee andere meisjes en stelde ze voor als Malijn en Ypsiate. Rijn herkende Ypsiate als het meisje dat haar

naar Bearnice had gebracht. Ypsiate was een mooi meisje met prachtig lang blond haar. Ze had helderblauwe ogen in een symmetrisch gezicht. Rijn vond wel dat ze een enigszins arrogante blik had. Malijn leek wel een jongere uitvoering van Amaranth. Ze had ook dezelfde vettige haren. Maar waar Amaranth een zekere zelfverzekerdheid uitstraalde, deed Malijn haar denken aan een bang konijntje.

Rijn keek naar het groepje. "Hebben jullie al pauze gehad, of moeten jullie nog? Als we over een halfuurtje starten dan is dat ook prima." Rosèl reageerde meteen: "Kunnen we nog wat drinken en een sigaret roken?" "Natuurlijk", zei Rijn, "laten we nog even naar buiten gaan."

Rosèl en Tigonee kwamen als laatsten bij de voordeur. Rosèl pakte Tigonee bij de schouder. "Ga jij maar vast naar buiten. Ik kom er zo aan." Ze zag dat Tigonee wilde protesteren. "Ik ben echt zo buiten. Alleen even wat doen." Ze draaide Tigonee naar de voordeur en duwde haar zachtjes naar buiten. "Ga nou. Vijf minuten. Dan kom ik ook."

Aarzelend stapte Tigonee naar buiten. Toen ze zich omdraaide was Rosèl al verdwenen.

Tuuli keek rond of er een asbak stond. Een stukje verderop stond een bankje met een prullenbak ernaast. Een jongen gooide er net iets in en ging op het bankje zitten. Hij keek naar haar toen Tuuli naar de prullenbak liep. Ook dat nog, dacht ze. Ik heb echt geen trek in versierpogingen. Ze keek nog eens goed naar de jongen. Hij had inmiddels zijn blik afgewend. Bij nader inzien vond ze het toch niet zo erg als hij een poging zou doen. Hij was best aantrekkelijk. Bij het bankje aangekomen, maakte ze de sigaret uit tegen de zijkant van de prullenbak en gooide de peuk erin.

"Wat doe je hier?"

Tuuli draaide zich geïrriteerd om naar de jongen. Ze keek hem vernietigend aan. Het leek geen indruk te maken. Hij ging gewoon verder.

"Zeg niet dat je hier toevallig bent. Niemand komt zonder reden op een industrieterrein."

Tuuli was verbijsterd. "Ik zeg helemaal niet dat ik hier toevallig ben. Bovendien...wat gaat het jou aan?"